

THƠ Y TÔI

Đã qua rồi những tháng mùa thu mà đây màu nắng. Có lẽ, đây là nét đặc thù của miền Trung quê tôi “hai mùa mùa nắng”. Khi cái nắng vàng hoe dần dần khép lại là lúc những cơn gió lạnh tràn vào, kéo theo những trận mưa lũ đổ dồn lên đời đất miền Trung. Bởi chuyện dẫu chớ có vánh của thiên nhiên mang đến cho người dân quê tôi bao nỗi âu lo mùa lũ! Miền Trung nắng cháy da và rét cũng thấu xương... Nhìn những chiếc lá nằm trên mặt đất đã bắt đầu những cơn gió cuốn đi những cơn đi mặt hút, thì dường như những cơn gió những chiếc lá. Vậy là

cũng hát phở n đũa xanh nguyễn nguyễn! Bỗng dưng tôi nhớ đến thơ y. Phở ơi, phở n đũa nguyễn nguyễn!
Mùa đông giá buốt năm ấy đã mang theo cảm xúc thi y đáng kính của tôi về cõi vĩnh hằng...

Tôi còn nhớ mãi cái lần vào đông ngày ấy. Đó là dịp trường đang phát động thi đua chào mừng Ngày Nhà giáo Việt Nam 20 tháng 11. Khi đó tôi là cô bé học sinh lớp 2, chắp đôi cánh khoác lên mình chiếc áo dài màu trắng tinh khôi như mây. Ngày ấy, chiếc khăn quàng màu đỏ còn đung đưa trên vai. Phở nói rằng, trong các môn học, tôi đặc biệt chú tâm nhất là môn Ngữ Văn. Bởi học văn, đọc văn, tôi vừa thư giãn vừa vui vẻ. Học nữa, ba mẹ tôi là giáo viên dạy văn nên tôi đặc biệt thích môn dạy văn của ba và mẹ. Đã có một thời, tôi mơ ước sẽ trở thành nhà văn và nguyễn nguyễn viết một "tác phẩm" chắp đôi cánh tên gọi 8 chữ. Giờ đọc lại, cảm xúc tôi tạm quên mình... Đó là nhờ lý do vì sao mỗi năm học mới, tôi luôn chắp đôi cánh giáo viên giảng dạy bộ môn này. Và năm nay, thơ y Trung đem nhúng dạy bộ môn Văn tiếp tôi. Nói thật, lúc nghe tin thơ y sẽ dạy tiếp mình, tôi có hơi "hết hồn". Bởi các anh chị khóa trên thường xuyên tai nhau rằng: "Thơ y Trung không bao giờ giảng bài cho toàn bộ chép thôi.", rồi thì "Thơ y dạy không hợp để làm...". "Thơ y...bla...bla... Mang theo tâm thơ y đón thơ y, tôi không còn cảm giác háo hức, chắp đôi cánh..."

Và rồi thơ y cũng xuất hiện vào đúng ngày đầu tuần, sau tiết chào cờ. Trường cảm thấy tôi là hình ảnh đẹp đẽ của thi y và đáng tiếp xúc. Mái tóc thơ y đen dày điểm vài hoa râm cùng làn da khỏe khoắn của tuổi trung niên và ánh nhìn ấm áp mà xa xăm. Tôi thường nghe ông bà ta mình nói "Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, nhìn vào đôi mắt ta sẽ thấy được chính lòng tâm của họ". Với tôi, không hiểu sao ngày ấy, tôi cảm thấy đôi mắt ấy và ánh nhìn ấy thật ấm áp và đáng yêu. Không gọi là thành công. Bài học đầu tiên không phải là bài học trang sách mà là thơ y kèm tra tra quy định sách, quy định, dặn dò những cách học văn. Thú thật, thời gian đầu, tôi không cảm thấy hứng thú, mong chờ khi tiết văn đến mà thay vào đó là sự mệt mỏi, mệt mỏi giấy, tiếng phút mong đợi. Cho đến một ngày, thơ y không còn đáng sợ nữa, xuề xòa, khi đến lớp mà là niềm vui mừng. Bài học "Trong lòng mẹ" ".....tuy tôi biết bao nhiêu. Nhưng câu nói, lòng giảng của thơ y khiến tôi không thể nào quên. Thơ y giảng về tình mẹ và tử. Vắng vắng đâu đây lòng thi y " Các em hãy bắt đầu trên những gì mình đang có, hãy bắt đầu yêu mẹ bởi nguyễn nguyễn đã mang nhúng đau, để tôi nghe khúc ruột mẹ có em trên đời"... Nghe lòng thi y giảng, nhớ đến hình ảnh mẹ tôi quỳ đầu khi chuyển dạy sinh em gái, tôi càng thêm thích tình mẹ và tử thiêng liêng và sự hi sinh vô bờ của mẹ. Cũng từ đó, trở lại trong tôi niềm háo hức, chắp đôi cánh về Văn của thơ y. Thì ra, mỗi người có cách dạy khác nhau, cách truyền thơ ng của thơ y cũng có cái hay của truyền thơ ng cho không phải là như các anh chị đã nghĩ. Có lòng thi y bao: "Trang văn là trang đời mà đời thì nguyễn nguyễn...". Chao ôi! Lòng nào câu thơ y vào thơ y?...

Tôi không nhớ rõ hôm ấy là thứ mấy. Chắc biết thứ y đâu xong tí t hôm đó và đâu ngay buổi sau chuồn bít tỉ t tỉ p theo. Nhớ ng chi u hôm sau, thứ y không đâu n l p. L gì h c sinh, nghe ngh là vui, nh y c ng lên sung s ng. Chúng tôi ch a k p đóng c a đ “t qu n” thì cô giáo ch nh m vào l p báo tin: “*Thứ y Trung b tai n n và m t t i qua r*”. Nói đâu đây, cô r m r m khóc, l p h c ng ngàng, còn tôi, c m giác h t h ng, tr ng r ng, đ ng tr không tin n i l i cô giáo. M y đ a l p b p “

Ui, m i

hôm qua, m i hôm qua mà. Thứ y còn đâu n s n cho xong bài đ mai thứ y đ y...Chi hay r a ?. L ng im, có đ a s t sùi. Th ng th y, gi tôi và các b n th m thía th ng th y và tôi ch t nh ánh m t bu n, nh câu nói “

đ i thì ng n ng i

”...L th t! Tôi không khóc dù lòng nghe bu t đau th t s . Ph n đ i b c b o th sao? Sao không cho th y tôi đi tr n ki p ng i? Tháng 11 l i v trong không khí t ng b ng thi đua chào m ng ngày Nhà giáo Vi t Nam, sao th y l i ch n ra đi? Tôi quay cu ng trong m t m câu h i h n đ n và c c m giác mình nghe nh m, hay nói đúng ra là hi v ng nghe nh m...Bi t đâu, bi t đâu đ y, phép nh m màu s đ a th y tr l i đ hoàn thành s m nh tr ng ng i...Thứ y i!...

Hôm y, l p tôi đ n vi ng th y. Tr i mùa đông đ c n m a t m tã. Đ ng nh tr i cũng đang th ng khóc cho ng i th y b t h nh. Ng c nhìn lên, di nh đó, khói h ng tr m nghi ngút t a. N c i th y t a r ng. Không l , th y an nhiên m t đ i, không luy n tỉ c b i tr n ai? V th y – cô giáo đ y tí u h c, n c m t lãn dài, ngh n ngào “*Thứ y ra đi đ t ng t quá, đ n gi cô v n không dám tin ... M i sáng th y nói v quê có v c, chi u t i thì b tai n n trên đ ng v ...*”. Tôi c m nh n đ c s đau th ng, m t mát khi âm đ ng cách bi t. Ch bi t cú đ u, l ng thnh bên th y, bên cô đ r i t bi t. Cu c s ng và mùa đông v n đi n ra bình th ng nh không có chuy n gì x y ra, ch bi t t trong mái m gia đình th y, t nay cô l bóng. Nghĩ mà th ng cho c th y cô!

Ch ng h n m t tu n sau là ngày 20 tháng 11. L p chúng tôi l i đ n thăm th y. Không ph i bó hoa, món quà ngày l mà thay vào đó là h p bánh dng h ng cùng bông hu tr ng ng n. L i th y xót xa. L n n a đ c g p cô, trên khuôn m t hi n t còn toát lên s m i m t, đôi m t thăm th m bu n. Tôi không mu n nhìn cô hoàn c nh này chút nào. B i m đ u câu chuy n s v n là th y và th nào cũng đ nh s n m t cái k t bu n. Trong cu c trò chuy n v i cô, tôi nh n ra đ i u gì cũng có lý do c a nó. Th y tôi cũng t ng là m t giáo viên gi i, có đóng góp nh i u cho giáo đ c t nh nhà. Th y và cô có m t ng i con trai nh ng anh ph i đi tr i c i t o vì ph m pháp. Đ i u đó khi n th y luôn ray r t, ân h n. Th y t trách mình đã đ y bi t bao th h , đ a bi t bao ng i h c trò đi đ n b n b thành công. y v y mà không đ y đ c chính con mình. Th n, đôi lúc th y dùng men r u đ mua c n say, tr n tránh hi n th c... Tôi k v i cô: *Hô m y em th y th y vui l m cô* .

” Đôi m t cô ngân ng n n c. Cô b o: “

T i đó th ng Tí g i đ n tho i v b o cô th y chú ý gi s c kh e, nó s c g ng c i t o t đ s m đ c v

.” . Dõi theo ánh nhìn xa xăm của cô khi n tôi càng xót xa. Không biết n xa y, th y có v bên cô, p cho v i tan giá bu t mùa đông? cái tu i trung niên, chu n b đ c ngh ng i, h ng phúc an nhàn t con cháu, sao lúc này cô v n ch a đ c bình yên? Nghĩ mà th ng!
Con ng i ta không ai tránh kh i quy lu t “

Sinh, lão, b nh, t”.

V y nên, hãy s ng h t mình khi b n còn có th !...

Tr i hôm nay i m a. Nh ng c n m a t m tã vì đang nh h ng c a mùa bão lũ mi n Trung. Nh ng c n m a c nh nh quên quên đ a tôi v mi n kí c. Th i gian có th nhu m b i rêu phong và ph nhòa t t c , riêng hình nh th y tôi v n v n nguyên, trong xanh, thăm th m. Đã h n ba năm trôi qua, chuy n c a th y tr thành kí c – m t kí c bu n th ng. Mùa 20 tháng 11 i v , nh th y vô k . Nghe lòng r ng r ng...C m n th y vì t t c ! Mong r ng, phía bên kia quăng tr i, th y em đ c bình an n i cõi i c...

PH M HOÀNG PH NG

L P 11/1

Tr ng THPT DUY TÂN, TAM K , QU NG NAM